

kommande, ganske saaledes, som det i Vejforordningens § 18 er foreskrevet, at det for Landdistricternes Vedkommende udredes af Amtsrepartitionens fonden, og for Kjøbstædernes Vedkommende efter de Regler, som gjælde for hver Commune, hvilket Altsammen ganske indagtig er optaget i Forslaget, saaledes som det her foreligger. Det er aabenbart den simpleste Maade at gennemføre den Sag paa, nemlig at holde sig til de nuværende Forhold og gøre saa liden Forandring i disse, som det er muligt, naar man vil føre Sagen igennem, uden at forårsage Veikassen nogen større Byrde end høist fornødent. Det er overhovedet meget tvivlsomt, om det, der indtræder ved Forslaget, virkelig er nogen Byrde for Veikassen; det er ingenlunde saa ganske let at beregne, om ikke maaffee Consumtionens Ophævelse i Kjøbstæderne og den dermed forbundne friere Udgang til med svære Læs at benytte visse Veie, som føre udenom Kjøbstæderne, medfører Tab i Domintraderne med Hensyn til de Bomme, der ligge meget nær Kjøbstæderne. Saaledes troer jeg, at Forslaget i Veikassens Interesse kan forsvares; derimod troer jeg ikke, det kan forsvares at frasælde den Indtægt, Veikassen hidtil har havt for de paagjældende Bomme, saalænge Udgifterne til Hovedlandeveienes Bedligholdelse ere saa betydelige, som de hidtil have været, og saalænge man ikke gaaer ind paa en heel omfattende ny Hovedforandring af Vejforholdene. Jeg maa derfor fremdeles understøtte Forslaget, saaledes som det foreligger med den foreslaaede Redactionsforandring, som jo kun gaaer ud paa at stille Forslaget correctere frem. Jeg troer ikke, at det er rigtigt eller fører til Noget, om man vil fremstille denne Sag som provindsiel; naar man vil benytte Udtrykket „Provinds“, saa er det noget tvivlsomt, om man kan sige, at Langeland er en særskilt Provinds, thi det er, som bekendt, kun i de offentlige statistiske Arbejder, at man ligeoverfor Fyen regner Langeland som en særskilt Provinds. Jeg troer virkelig, at man kan betragte det som en Sag, der er fælles for Odense og Svendborg Amter, og at det er meget rigtigt at indbesatte dem under det fælles Navn „Fyens Stift“, og da nu Langeland i den her omtalte Henseende deeltager i Udgifterne, som henhørende til Svend-

borg Amt, saa maa dette ogsaa gjælde om de andre mindre Der, som ligge Sønden for Fyen, og som ved Forslaget under Nr. 2 ogsaa vilde gaae ud, Noget, som i og for sig ikke er principmæssig. Naar visse Der høre til et Amt, deeltage de efter deres Hartkorn i de Udgifter, som kunne falde paa Hartkornet i det paa-gjældende Amt, skøndt der kan være flere af disse Udgifter, af hvilke de ikke have nogen directe Nytte, men derimod kommer Amtsrepartitionens fondet jo ogsaa dem tilgode. Bassis for de paagjældende Afgifter er Hartkornet i det hele Amt, og altsaa bør alle de Dele, som høre til Amtet, contribuere lige, hvad enten de ere Der eller Fastland. Saaledes troer jeg, at Sagen stiller sig ganske simpelt, og at den ikke frembyder nogen stor Betænkelighed. Skulde imidlertid den Anskuelse, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te District (J. A. Hansen) har udtalt, nemlig, at det er rettest at lade Sagen staae hen, deles af flere, troer jeg, man maatte hellere stemme mod Sagen i sin Heelhed, end for noget af disse Ændringsforslag, hvorved man med Hensyn til dette enkelte lidet betydelige Punkt vilde komme til at afvige fra det Princip, der ellers gjælder med Hensyn til Betanliggenderne og de Udgifter, som dertil udredes. At det er en ny Afgift, her indtræder, vil jeg ikke ligefrem nægte, men den er af saa liden Betydning, naar man henseer til Districtet, den vedkommer, at jeg ikke troer, dette kan have nogen syn-derlig Vægt.

Sagd: Jeg skal først tillade mig at gøre en personlig Bemærkning angaaende den høitærede Indenrigsministers Uttring om, hvorledes Minoriteten efter hans Formening burde have optraadt i denne Sag. Jeg troer nemlig, at, naar man, som her var Tilfældet, er fudkommen enig om Sagens Hovedpunkter, saa bør man, selv om man ikke strax kan opnåe at faae sine, i enkelte Reminger afvigende, Anskuelser gjort gjældende, dog understøtte Sagens Fremme, uden derfor at opgive sin Ret til under Forslagets senere Behandling at kæmpe for de Anskuelser, som endnu leve i Overbevissningen. Naar den høitærede Indenrigsminister endvidere udtalte sig om det Hensigtsmæssige i at lade Erstatningssummen ud-